

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кжж-08-000 024
Бања Лука, 18.11.2008. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија мр Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића, Војислава Димитријевића, Реџиба Бегића и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Р. Д., због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 400. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца у Источном Сарајеву и браниоца оптуженог В. Ћ., адвоката из С., изјављених против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 014-0-Кжж-08-000 008 од 15.7.2008. године, у сједници вијећа на коју нико, од уредно обавјештених републичког тужиоца, оптуженог и његовог браниоца, није приступио, донио је дана 18.11.2008. године,

П Р Е С У Д У

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца у Источном Сарајеву и браниоца оптуженог Р. Д. и пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 014-0-Кжж-08-000 008 од 15.7.2008. године, потврђује.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 014-0-Кжж-08 000 008 од 15.7.2008. године оглашен је кривим Р. Д. због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 400. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), изречена му је условна осуда којом је утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) мјесеци уколико у року од једне године не почини ново кривично дјело. Обавезан је да плати трошкове кривичног поступка у износу од 1.028,00 КМ, док је оштећени М. М. са имовинско-правним захтјевом упућен на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили замјеник главног Окружног тужиоца у Источном Сарајеву, због одлуке суда о кривичној санкцији, са приједлогом да се оптуженом изрекне условна осуда са утврђеном казном затвора дужом од изречене и временом провјеравања дужим од одређеног и бранилац оптуженог, адвокат В. Ћ. из С., који пресуду побиија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног

чињеничног стања и повреде кривичног закона, са приједлогом да се уважавањем жалбе побијана пресуда преиначи и оптуженог Р. Д. ослободи од оптужбе.

Одговори на жалбе нису поднесени.

На сједницу вијећа нису приступили уредно обавјештени републички тужилац, оптужени и његов бранилац, па је сједница вијећа одржана у њиховом одсуству.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се жалбом побија у смислу одредбе члана 312. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), овај суд је одлучио као у изреци из слједећих разлога:

Нема основа за тврдњу жалбе браниоца да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП и да је због наведених дефеката побијана пресуда неразумљива. На тврдњи жалбе којом се оспорава вриједносни значај датих разлога у образложењу пресуде у погледу правне оцјене дјела, не може се извести наведена битна повреда одредаба кривичног поступка, јер приговор таквог карактера у суштини представља замјерку чињеничној основи пресуде, на којој је утемељен закључак у погледу оцјене правног карактера радњи оптуженог које је предузео критичног догађаја, а такав приговор улази у основ побијања пресуде због погрешно утврђеног чињеничног стања.

Наиме, жалба браниоца оптуженог сматра, позивајући се на одредбе члана 291. став 1. тачка а) ЗКП, према којој изрека осуђујуће пресуде мора да садржи како чињенице и околности које чине обиљежја кривичног дјела тако и оне чињенице од којих зависи примјена које друге одредбе кривичног закона, па ако је пропуштено да су наведене неке од тих чињеница, а посебно одлучне чињенице које имају диференцирајућу функцију, изрека је неразумљива што значи да постоји битна повреда одредаба кривичног поступка и повлачи консеквенце прописане у члану 321. став 1. тачка а) ЗКП, односно укидање првостепене пресуде и одређивање претреса. Жалба браниоца оптуженог посебно апострофира да је у чињеничном опису дјела описана само реална дјелатност оптуженог, док је у цјелости изостао чињенични супстрат који би изражавао његов субјективни став према радњи и посљедици дјела, односно облик виности, те да је и образложење побијане пресуде недовољно да се ступи на чињеничну подлогу виности.

Супротно становишту жалбе анализом побијане пресуде овај суд налази да образложење пресуде садржи разлоге у погледу одлучних чињеница с аспекта постојања кривичног дјела и кривичне одговорности оптуженог, те чињеница одлучних за правилну примјену материјалног права, ради чега је неприхватљив приговор жалбе заснован на тврдњи да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка у облику недостатка разлога о одлучним чињеницама. Сасвим је друго питање то што жалба оспорава валидност датих разлога у образложењу за утврђене одлучне чињенице, међутим, приговор таквог карактера у суштини спада у жалбени основ погрешно утврђеног чињеничног стања, јер се таквим приговором кроз замјерку

образложења пресуде за чињеничне закључке оспорава правилност тих чињеничних утврђења.

Аргументима жалбе браниоца оптуженог није доведена у питање правилност чињеничних утврђења побијане пресуде у погледу кршења саобраћајних прописа од стране оптуженог којим је проузрокована предметна саобраћајна незгода, а које су од значаја за правну квалификацију дјела и степен кривичне одговорности оптуженог, нити вриједносни значај датих разлога у образложењу побијане пресуде у погледу ових одлучних чињеница.

Према неспорном утврђењу побијане пресуде непосредни узрок конкретне саобраћајне незгоде је непрописно укључивање моторног возила којим је управљао оптужени приликом улаза са земљаног пута на пут са коловозним застором што је поступање противно одредби члана 50. став 5. Закона о основама безбједности саобраћаја на путевима (у даљем тексту: ЗООБС) који је важио у вријеме извршења кривичног дјела, при чему долази до чеоног удара судара возила којим је управљао оптужени и возила којим је управљао оштећени, а који се кретао магистралним путем са коловозним – асвалтним застором. Овакво утврђење засновано је на налазу и мишљењу саобраћајног вјештака оптужбе Б. Н., а дјелимично и вјештака одбране Р. М., датих на основу саобраћајно-техничког вјештачења нађених трагова саобраћајне незгоде прибављених увиђајном документацијом, записника о увиђаја, скице лица мјеста, фотодокументације, медицинске документације за оштећеног, налаза и мишљења вјештака судске медицине др. Х. Ж. о квалификацији повреда код оштећеног и другим материјалним доказима проведеним у овом поступку.

Критичком и садржајном анализом свих доказа, а посебно налаза и мишљења саобраћајних вјештака (са аргументима и оцјеном вјеродостојности противрјечности у налазима и мишљењима вјештака саобраћајне струке за изнесене закључке у погледу узрока који су довели до ове саобраћајне незгоде), појединачно и у међусобној повезаности, побијана пресуда у цјелости прихвата налаз и мишљење вјештака оптужбе Б. Н., дјелимично и налаз и мишљење вјештака Р. М., и о томе износи врло широку, логичну и увјерљиву аргументацију у образложењу пресуде, коју у цјелости прихвата и овај суд, а чију правилност жалба аргументовано није довела у питање.

Правилном оцјеном доказа проведених на претресу другостепени суд је утврдио да је предметна саобраћајна незгода, у којој је једно лице задобило тешке тјелесне повреде, узрокована поступањем оптуженог противно одредби члана 50. став 5. ЗООБС-а који регулише првенство пролаза, односно дужност возача који возилом улази са земљаног пута на пут са коловозним застором да пропусти сва возила која се крећу тим путем и кад тај пут није саобраћајним знаком означен као пут са првенством пролаза. Суд је утврдио да је оптужени предузео радњу укључивања возила улијево, са макадамског на магистралу пут, а да претходно није пропустио возило које се кретало магистралним путем, односно путем са првенством пролаза и да је услед оваквих пропуста оптуженог дошло до саобраћајне незгоде, односно посљедице у виду тешке тјелесне повреде код оштећеног, те да између непрописних радњи оптуженог и наступјеле посљедице постоји непрекидна узрочна веза.

Другостепени суд је овакве радње квалификовао као кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Српске, дакле, нехатно угрожавање јавног саобраћаја, не прихватајући квалификацију из оптужнице да је оптужени умишљајно поступао. У побијаној пресуди, на страни 9., пасус 5. и 6. и о томе је дато широко и аргументовано образложење.

Наиме, кривична дјела угрожавања јавног саобраћаја могу бити посљедица повреда једне или више одредби Закона о основама безбједности саобраћаја на путевима. У побијаној пресуди, као узрок настанка саобраћајне незгоде у којој је једно лице тешко тјелесно повријеђено, утврђено је непоштовање од стране оптуженог прописа ЗООБС-а који одређује правила саобраћаја из члана 50. став 5. овог закона. Поступање противно овим одредбама је узрок саобраћајне незгоде како то правилно налази и побијана пресуда када закључује да се оптужени није придржавао овог правила саобраћаја и на тај начин поступио противно одредбама цитираног члана ЗООБС-а.

У конкретном случају у изреку побијане пресуде су унесени сви елементи кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 2. у вези става 1. КЗ РС, као и опис чињеница и околности у односу на виност, као психички однос оптуженог према дјелу, који су одредили другостепени суд за овакву правну квалификацију. Осим тога у сваком конкретном случају је препуштено суду да цијени да ли чињенични опис у оптужници садржи елементе било ког кривичног дјела, што значи да суд мора цијенити да ли опис, чињенично верификован, садржи елементе било ког кривичног дјела. Чињенични опис изреке побијане пресуде садржајно одређује и без сумње одражава нехатно поступање оптуженог. Неспорно је и за овај суд да је оптужени нереално, олако и погрешно закључио да ће се моћи безбједно укључити на пут са правом првенства пролаза без угрожавања безбједности возила која се крећу тим путем и да до саобраћајне незгоде неће доћи, односно да је олако држао да забрањена посљедица неће наступити. На темељу изнијетог чињеничног утврђења побијана пресуда је радње оптуженог правилно квалификовала као кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 400. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика РС, па ни за жалбени основ због повреде кривичног закона, нема мјеста.

Испитујући одлуку о кривичној санкцији, односно условној осуди, као упозоравајућој санкцији, а у вези са жалбом тужиоца, овај суд налази да је другостепени суд правилно утврдио све околности од значаја за одмјеравање казне и дао им одговарајући значај, налазећи да није нужно примијенити казну јер ће се изреченом условном осудом, којом је утврђена казна затвора у трајању од пет мјесеци и вријеме провјеравања од једне године, уз претходно утврђене олакшавајуће околности на страни оптуженог, постићи сврха кривичних санкција како с аспекта васпитног утицаја на оптуженог да убудуће не чини кривична дјела тако и у погледу превентивног дјеловања према другима да не чине кривична дјела.

Из изнијетих разлога жалбе тужиоца и браниоца оптуженог се показују као неосноване ради чега је овај суд исте одбио и другостепену пресуду потврдио на основу члана 319. ЗКП-а.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
мр Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић